

16 16
ите волности и разнеженост. И за да спаси брата си от натрапената
съпруга, Александър неволно се залови за внезапно хрумналата мисъл:

- Доколкото сме чували, крал Андрея има от първата си съпруга
две дъщери, които биха могли с достойнство да красят всеки престол.
За нас ще бъде голяма гордост и голяма чест, ако венгерска принцеса
стане царица на българите.

Крал Андрея се усмихна. Предложението го изпълни с доволство.
Ала той се опита от ^ипреличие да отклони предложената комбинация.

- Дъщеря ми Елисавета беше сгодена за принц Херман - наследника
на Тюрингия, който за зла чест, почина в ранна възраст. Но тя ос-
тана в дома на ландграфа и сега е годеница на втория му син - Люд-
виг. Свадбата ще се празнува подир две-три години, поради младата
възраст на момата. А пък Анна, тя е също тъй млада. Съвсем дете.
Няма още петнадесет години.

Иоан Асен поклати глава.

- Ние не бързаем. Ако получим верната дума на венгерския крал
и сключим съюз с него, младата принцеса ще може да отрастне наво-
ля в бащиния си дом, докато дойде деня в който ще бъдем щастливи
да я приемем между нас.

Андрея се замисли. Отиде към тясното прозорче, последван от
двамата си сина, граф Банфи и братовчеда си, размени няколко крат-
ки слова с тях. Предложението на българите го изпълваше с гордост,
и радост, съюзът с тях бе необходим повече на него, отколкото на
латинците. Войската му чакаше край границата, морна, изтощена от
глад и болести, със затаен бунт в сърцето. Болярите ^иразчитаха на
бавенето му, за да заграбят властта. А сръбският крал бе успял в
това време да получи кралски венец от папата.

Нямаше какво да избира.

Той се върна към ^икрая, протегна ръка, стисна десницата му,

- Приемам. Белград и Браничево ще бъдат зестра за Анна. Тъй